

Veel meer dan een auto

De typenaam Ghost gaat ver terug in de historie van Rolls-Royce. Hij werd voor het eerst gebruikt in 1907 voor een fabrieksdemonstratieauto. Die had een carrosserie van gepolijst aluminium en de motor werkte geluidloos, waardoor de auto associaties oproep met een geest. Alle exemplaren van hetzelfde type zijn daarna Silver Ghosts genoemd, ook al hadden ze andere koetswerken en kleuren. Latere typenamen van Rolls-Royce borduurden hierop voort, zoals de Silver Dawn, Silver Shadow, Silver Cloud, Silver Wraith, Silver Seraph of Silver Spirit.

Technische gegevens

L x b x h: 557 x 195 x 155 cm, ledig gewicht 2420 kg, 6,6 liter V12-motor met twee turbo's en intercoolers, 420 kW/570 pk, 780 Nm trekkracht. De prijs? *The ones who can afford it, never ask*, maar vooruit: te koop vanaf € 352.982,-.

“You have arrived.” Niemand spreekt deze woorden zó stijlvol uit als de dame die in het navigatiesysteem van Rolls-Royce woont, aldus autojournalist Bart van den Acker. Hij mocht zich een dag onderdompelen in de weelderige luxe van een Ghost Extended Wheelbase. Om te zeggen dat hij genoot, is een understatement.

Rijden in een Rolls-Royce is een bijzondere ervaring. ‘The best car in the world’ is niet voor niets de slogan die het merk ruim honderd jaar geleden al hanteerde. De Ghost Extended Wheelbase werd vorig jaar gepresenteerd en is dus geen nieuw model. Maar de kans om in een Rolls te rijden doet zich zo zelden voor – dit was mijn eerste in 33 jaar autojournalistiek –, dat ik die met beide handen heb aangegrepen. Natuurlijk heb ik, ter voorbereiding op mijn dagje Rolls, het lijvige persdossier over dit model gelezen. Alles wat daarin staat is fijn om te weten, maar het zegt

niets over de beleving. Want, een Rolls-Royce – of om precies te zijn de Ghost die ik een dagje van dealer Cito in Eindhoven mag uitproberen – is veel meer dan een auto. De deuropening is bijvoorbeeld zó groot dat instappen meer ‘binnenwandelen’ wordt. En als ik het portier achter me dichtdoe, is het alsof ik een cocon binnenstap. Met dat portier sluit je als het ware het alledaagse leven buiten.

Een druk op de startknop zorgt voor een nauwelijks merkbare verandering in de auto. Ik hoef alleen maar de eenvoudige transmissiehandle achter het stuur in ‘D’ te zetten en mijn cocon komt heel beschaafd in beweging. Of is het de wereld

die langzaam aan me voorbijtrekt? Deze Ghost is zo ontstellend comfortabel dat een vergelijking met andere auto's onzinnig wordt. Haast bestaat niet meer in een Rolls-Royce. Hij rijdt niet, hij schrijdt: waardig en onverstoord. De machtige V12 voorin is fluisterstil, de achttraps automaat schakelt onmerkbaar en op geasfalteerde wegen roept de vering associaties op met een vliegend tapijt.

Britse humor

Qua uitrusting ontbreekt het de bestuurder en zijn passagiers aan niets. Over alles is goed nagedacht, is mijn indruk. Wel opmerkelijk is het dat Rolls-Royce anno 2013 geen taken van de bestuurder overneemt. Hij waarschuwt niet als ik een witte lijn op de weg overschrijd. Of wanneer het tijd is een rustpauze in te lassen. Kennelijk past dat soort triviale zaken niet in de belevingswereld van Rolls Royce-chauffeurs of hun passagiers. Er is zelfs geen toerenteller; in plaats daarvan is er een wijzer die aangeeft hoeveel procent van het motorvermogen nog niet wordt aangesproken. Britse ‘tongue in cheek’-humor

waarschijnlijk, maar het is wel frappant te zien dat je zelden meer dan een kwart van dat vermogen aanspreekt.

En dan is er natuurlijk de ‘spirit of ecstasy’, het beroemde beeldje dat, heel ver weg, helemaal op het einde van de motorkap staat. Eleanor, zoals de dame heette die model stond voor het beeldje, wijst me de weg. Het is alsof ze zweeft en de weg voor me vrijmaakt. Feit is dat automobilisten opzijaan als ze de trotse grille van mijn Ghost beeldvullend in hun achteruitkijkspiegel zien. Terwijl ik me toch echt niet opdring.

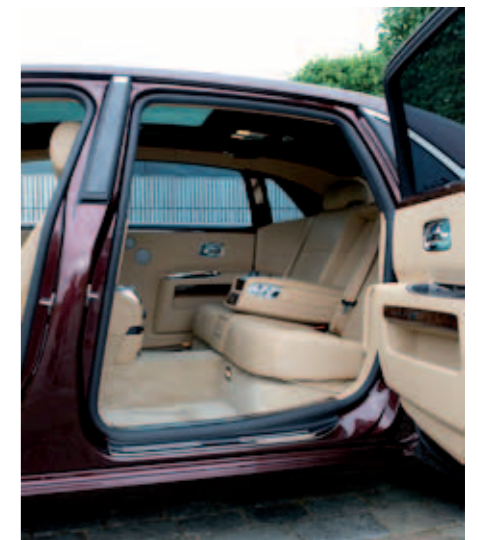
Fauteuils

De Ghost is een kolossale auto, maar opmerkelijk handelbaar. Fijn, want als je niet zo extravert van karakter bent, ben je blij dat je ‘m weg kunt laten zoeven als de aandacht je even te veel wordt. Want iedereen wil weten wie er in zo’n auto zit. De reacties variëren van een opgestoken duim tot blikken die lijken te zeggen: die auto heb je vast niet eerlijk verdiend.

‘Mijn’ Extended Wheelbase is wat langer dan de normale Ghost. Als ik een

chauffeur had gehad, dan had ik achterin kunnen zitten op een van de aangename fauteuils die een paar graden naar elkaar toe zijn gedraaid om het gesprek met een medepassagier te vergemakkelijken. Een koelkast met kristallen glazen is er niet, maar elke denkbare wens kan worden gerealiseerd zolang de veiligheid maar niet in het geding komt. Bij Rolls-Royce wordt men niet snel overvraagd.

Terwijl ik worstel met de vraag wat mijn voorkeur zou hebben – gereden worden of zelf rijden – toer ik over ‘s heren wegen. Ik geef de Engelse dame in het dashboard opdracht me terug naar de dealer te begeleiden. Dat doet ze goed, maar bij de ringweg om Eindhoven let ik even niet goed op. De Ghost moet daardoor een tempo aannemen dat niet bij hem past, maar hij laat het zich welgevallen en blijkt rapper dan ik dacht. Eén minuut voor de afgesproken tijd bereik ik de thuishaven, de laatste meters rij ik rustig, zoals het hoort. “You have arrived”, zegt de ladyspeaker. Voor iedereen die écht Rolls-Royce kan rijden, een heel terechte constatering.

Met het dichtdoen van het portier sluit je het alledaagse leven buiten